

TEMNI SE

JOŽE POGAČNIK

Oblaki nocoj so se nizko spustili,
na naših gorah sneži ...

Davi so zožila se nam obzorja,
zaprle neba se strani ...

Oče,
(izvilo se mi je vroče
iz dna srca)
za našimi domi vražja preža stoji,
pa vendar se v znoju ognjenem parimo,
svojo dobroto pri mrkih sosedih krošnjarimo,
in — v naših seliščih samo še lešcerba medlo gori ...

Vsako noč zaskrbljeno — se svetlo mi zdi,
da nekje z vsemi zvonovi k pogrebu zvoni —
joj, kako je žlahta vesela!
Po vseh gozdovih pri nas se žalostne slutnje sprehajajo,
poljem temnečim se plesni in strupi zavdajajo,
naša deca je v rožnatem jutru že uvela.

Oče,
odgrni strani nam neba,
da luč spet v naše doline posveti,
Oče, pošlji nam zopet Moža,
ki znal nas bo v harfo pojočo ujeti,
Oče, saj drugega nimamo več
ko dvignjene roke
in svoje duhovne besede razžarjeni meč!